

DE BEHANDELING VAN TETANUS.

Naar aanleiding van de mededeeling van dr. SCHOUTE en het referaat van dr. KOETSER in het nummer van 5 Dec. van dit *Tijdschrift*, beide over de behandeling van den tetanus traumaticus, mag ik misschien wijzen op een mededeeling van DOYEN in de „Société de Biologie” van 13 November l.l..

DOYEN vertelt daarin, hoe de sterfte aan tetanus in het door hem bezochte gebied omstreeks 10 Sept. hooger was dan 80 pCt.. Hij is toen een behandeling begonnen, die uitgedacht is door dr. D'HOTEL uit Poise-Ferron (Ardennen). Zij bestaat in het inspuiten in het ruggemergskanaal van 60 cM³ anti-tetanusserum, gevolgd door het plaatsen van den lijder gedurende tien uur met het hoofd omlaag, zóó, dat het lichaam een hoek van ongeveer 45° met de normaal maakt.

Hij heeft aldus 24 zieken behandeld en 3 dooden gehad, dus 80 pCt. genezing. Acht en veertig uur na de eerste behandeling puncteert men weer het wervelkanaal en spuit nu 40 cM³ serum in, weer gevolgd door het schuin leggen van den patiënt gedurende tien uur. Men herhaalt deze behandeling om de 48 uur, zoolang het noodig is.

Den goeden uitslag der behandeling schrijft DOYEN toe aan het laag leggen van het hoofd, waardoor het serum overal heen kan diffundeeren in het centraal zenuwstelsel.

Thorn (Limburg),
11 December 1914.

L. K. WOLFF,
res. off. v. gez. 2de kl.
21 R. I. II Bat.

DE ROTTERDAMSCHEN SPECIALISTEN EN DE C. O.

Naar aanleiding van de opmerkingen van collega SCHILPEROORT zou ik gaarne willen vragen, of het zoo zeker is, dat er voor de specialisten vrije artsenkeuze bestaat, indien geen hunner met een ziekenfonds in betrekking staat. Is het zoo zeker, dat er voor hen dus geen bestuurseisch- en geen welstandsgrens-vraagstuk bestaat en dat zij dus niet thuis hooren in onze vakorganisatie? Hoe zouden de specialisten het vinden, indien onze Maatschappij niet werkte voor vrije specialistenkeuze en voor beperking van de welstandsgrens; hoe, indien de ziekenfondsen, ook onze afdeelingziekenfondsen en later de wettelijk ingerichte ziekenfondsen, eens gingen arbeiden met een zeer beperkt aantal door hen aangestelde specialisten, bezoldigd met hooge salarissen van f 3000.— tot f 5000.—, werkende in door de ziekenfondsen geëxploiteerde poliklinieken? Hoe zouden zij het vinden, indien de welstandsgrens daarbij zóó hoog was, dat een groot deel van hun particuliere praktijk ook gedreven werd naar die poliklinieken en naar die enkele uitverkoren specialisten?

Gaarne wacht ik op deze vragen van collega SCHILPEROORT een antwoord.

Dordrecht, 12 December 1914.

A. C. VAN BRUGGEN.

ZIEKENFONDSEN.

Collega VAN BRUGGEN meent, dat ik niet geheel juist zijn woorden van de algemeene vergadering aanhaal, als toelichtende „wanneer een vereeniging als ziekenfonds te beschouwen is”. Op bldz. 1331 der *Handelingen* staat duidelijk, dat VAN BRUGGEN zelf de woorden van prof. MEIJERS weergeeft als antwoord op de vraag „wanneer een vereeniging moet beschouwd worden een ziekenfonds te zijn”.

Mijn door VAN BRUGGEN bestreden meening, dat ook in de Ziektewet het woord fonds als instelling bedoeld moet zijn en niet als geldsom, kan ik niet opgeven; de wet sprak o. a. van: „toelating van het ziekenfonds geschiedt door goedkeuring der statuten” „inkomsten van het fonds” „aan het fonds bewezen diensten” „ziekenfondsen welke werkzaam zijn” „ambtenaren van een toegelaten ziekenfonds” enz..